

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עג: וש"נ], (ב) יומא
ז: מנחות לו: (ג) [נע' מוס'
מנחות לו: ד"ה אי קסבר,
(ד) לקמן קו: (ה) [לקמן יג:
(ו) [שם אי' ואלו], (ז) [צ"ל
רבי], (ח) [מוספת' פ"ו],
(ט) [מוס' שם ע"ש], (י) [צ"ל
בשבת אומר וכו'], (כ) [ר"מ
מח' פ"ו] (א) [שמות, להניח,
בס"א] להדריק, להניח,
(ג) [קהלת פסוק דברות
הטובה],

ורה אור השלם

וַיְהִי עַל מִצַּח אֶהֱרֹן
וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת עֹן
הַקִּדְּשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְּנַת
קִדְּשֵׁיהֶם וַיְהִי עַל מִצְחוֹ
תְּמִיד לְרָצוֹן לֶהֱם לִפְנֵי יי
שְׁמוֹת כַּח לַח

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלף לקיפא עריב
שנתנה שירד דלף;
(ב) רש"י ד"ה מי דמי התם
לא ניחא; (ג) ד"ה שנת היא
מלועזק רצין (להרמז) מו"מ
ויו"ב ס"א להכריע;
(ד) תו"ב ד"ה שמא וכו'
ירמא אלו כנים שנרשש ואין
דרך שחורה הקופצת
להיות בראש ונמנה פ"ב
וכו' להרוג כנים ועוד
בנרסות כ"ל:

גליון הש"ם

גמ' מי אלימא ממנתין
ובו'. לקמן דף פג ע"א
עירוזין דף פט ע"ב:
שם ואין מבקין חולין
וב"ה מתירין. עי' לקמן קנ
ע"א חוס' ד"ה ואמר ר"א:
רש"י ד"ה וב"ה מתירין
דקסברי חפצין וכו'. לקמן
דף קנ ע"א:

מוסף רש"י

בשביל שלא ילקה
הכותל. ונפלו על הקערה
וממנו לפירות, לא הוכשרו,
ללא ניחא ליה בהך גשמים
וצנפילתן (חולין טז.) כאילו
הורג גמל. משום דגדול
הוא נקט ליה (לקמן טז.).

רבינו חננאל

[illegible]

שאלה ויקה מ'. דהיינו אכולי טעון לא חשיב ליה הך כפיה: מי דמי. (שם) הלא זה נוחל ליה בהך משחקן כלל וזכרנו לא ירדו וזה נמי דכפיהת משחקתא חשיב ליה אכן משחקתא דמשחקין צעינן וכפיהה וזו אינה אלא תלמודית עליונה שפירושה שכל אדם חייב לשחק משחקים בהנאה וזהו דקא צפדינן והך הוואה דכס חשיבא דקא

מִי־בָעֵי לִיָּה לְהִלֵּל עַל בְּגָדָיו: הֵאן אֵל
וְדַמְיָא. עֵי"ח אֵס לִכְשֵׁר זַעֲמִים חֲמֵל
וְדִלְף לְדַמְיָוִה לֹא תַדְמִיָּה אֲלֵא לֶךְ: שִׁיר
וְדִלְף לְסוּכָה כו'. מִשְׁנֵה הִיא בְּמִסְכַּת
מִכְשִׁרִין (פ"ד מִשְׁנֵה ה) הַשְּׁנוּיָה אַחֵר
הַקֶּפֶץ הַדְּכוּפָה אֵל הַקַּעֲרָה וְהִי מִן
עַרְבִיָּה שִׁיר הַדֶּלֶף לְסוּכָה כו' הַיִּמָּה
שִׁיר הַדֶּלֶף לְסוּכָה מִיֵּם הַיִּמְיָזִין
וְהַהֲפָאִים צ"ש אֲוֹמְרִים כִּי יוֹתָן וצ"ה
אֲוֹמְרִים אִיֵּם כִּי יוֹתָן נִטְלָה לְסוּכָה
אֵלֹו וְאֵלֹו מוֹדִים שָׁן כִּי יוֹתָן. וּמ"מ יֵשׁ
לְמַעֲמֵם מוֹדִים כִּיפֹא כְּדֶרְכֵּי־שָׁן בְּסַפְּרֵי
(ו)כֹּכֶה (ה) נִמְתָּה לְעִיבָהּ כו' שִׁיר הַדֶּלֶף
לְסוּכָה אע"ג אֲלֹאֲלִי נִיטְוֹף הוּא אֲפִילוּ
הִי מְדַלָּה כְּפֹאֵה גְלִי דַעֲמִי דַחֲשִׁינְהוּ
לְקַבְּלָן וְהוּא חֲשׂוֹבִים אוֹתָן שְׂבִיחָה וְסֶךְ
וְהוֹאֵה מִנִּי אֲחֻבָּה לְקַבְּלִי בְּהִי כִּם
הֲאֵן וצ"ה אע"ג דְּבוּצָה לֹא נִיחָא לִיָּה
לְחַיִּי לְחַיִּי אֲהוּאֵת וצ"ה לֹא מִשְׁכִּרִין
וְאֵלֵּא אֲהוּאֵת כִּם: גִּיטוּיָן. לְמַרְחֹק:
וְהַהֲפָאִים. מְלַמְּלָה כְּהִיא מִלָּא: אִין
כִּי יוֹתָן. דִּלָּא נִיחָא לִיָּה בְּהוּ: הֵאן

רבי יהודה. דלמך מלכא דשאינא
זריכה לגופה שבריתו לא מעשה ואינו
לעיקר (תחלתה) [תכליתה] מי הכא
שאינו כריך לזביה זו שעל ידה בא הכיס
הזה ואפ"כ חייב עליה. ופלוטמיהו
בזהבאנטי (לחקן ק"ג: ג'ג) גבי מוילא
המת במטה חייב ואפ"כ דהולאת המת
לא ניחא ליה ביה ור"ש פוטר: **עס**
השיכה. ולא חיישין דילמא נפיק בזה
משחמשך: והיה על מחו סמיו. קרא
וימירא הוא להך דרשה דהא כבר קבע
הוא מקום והיה על מחו אהרן: (למשמש
בצגרו. שלא ירא כרף בשום דבר פן
יוציאו: הלאה רכין. דבר גדול יש
כחן להפרישו מאיסור שבת: שמה
יהורג. וזיוס נמי עסקין ולאור הנר
דמתני' אלא יקרא קאי: כהורג גמל
כלומר בדבול מאל: או דילמא. לאור
הנר דקמני אתרוייו קאי ותרוייו
שמה יטה אלל ביום שפיר דמי: מר
אילמא מפתסיין: דקמני לאור הנר
בסוקר ואפ"כ מתפסק לן דאיכא לפלוגי
בזהו ולמימר דלאור הנר אלא יקרא
קאי הכא נמי איכא למימר דאין פולין
אפילו ביום ולאור הנר אין קורין קאי:
ס"ה. דקמני לאור הנר בתרוייו:
בבני מחווא. מפנקי ולא עבדי מלכא
ובגדיהם רחבים כשל אשה ואריכים
עינין: מידע ידעי. שבגדי האנשים
קצרין שעוסקין בשדות במלכא ולא
גשים רחבים במי יד שלהן: דוקנות.

קאָרעיס צומאָט ושל אנשיס מעונגינ
 רחמיס ודומינ זל לזה וגזרינ שמא יעז: **אנל דילודו.** רחמיס הרב
 שאלא ימאסו: **אפיקטיווינ.** קההה גומיט"ס זענ"ו כך מנאמי: **מול**
 ציומק ויהרוג דסצירל ליה הריגת כינא שזות. ואזא שאול כר"י
לנא. ספל: **מאנול.** כינא: **מסירינ.** דרמפרס טעמא
 אילויס פריס ורביס אל כל שפרה ורביה ורינא אינא פריה ורביה
 דרביהני נמי פליגי ז"ש וז"ה: **אין משדינ.** בשבת משום ממלאו חפץ
 משום דמאטער עס המאטערינ: **שבת היא מלועוק.** כרץ (לרחיבי) דע

ורבנן סבוראי פירשו לה, ותמצא במסכת כריתות בפרק ספק אכל חלב בסופו (91 ב), תנו רבנן ודחנאי חייב קסבר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה. והתנאי שהזכרתי על דברי ר' שמעון יאית ליה ריחא הוצאתו והוצאתו מלאכה שצריכה לגופה, ותניא בפרק אמר ר' עקיבא בסופיה המוצא וכתבתי ממנו הלכה שהורסם זכרו. וכפשוטו של דברים יראה סייע גדול לאותו הפרט שפרטנו

ישיבת טובה הרי זה
מדקדק
הא שצמורה הרי הן צבי
מאורליינ"ש דכינה היינו ש

נו בכי יותן מי דמי
הני משקין כלל הכא
לקבולי ביה זיבה הא
עריבה ⁽⁶⁾ שירד דלף
נצפין אינן בכי יותן
ויותן אלא אבוי ורבא
ר' יהודה והא ר'
שמעאל ביוצא אדם
יכה מאי מעמא כיון
א' חייב אדם למשמש
ה ק"ו מציין מה ציין
ות אמרה תורה יהיה
יה דעתו ממנו תפילין
על אחת כמה וכמה
ות תניא חנניא אומר
גדו ע"ש ⁽⁷⁾ עם חשכה
רבתי לשבת: לא
בעיא להו לא יפלה
רובי אליעזר היא
ההורג כינה בשבת
קרא לאור חנר שמא
שמא יטה ת"ש אין
מי אלימא ממתניין
ביר ואין רובין לאור

ש'אמרו בעליית חנניה
ד'תרוייהו ש'מא יטה
אמר שמואל יאפילו
די אשתו אמר רבא
הא אבל דבני חקליא
א נמי לא אמרן אלא
מידע ידיע ת"ר אין
די כיוצא בו אמר ר' (רב)
נחמיה אין עושין
הכבוד ת"ר המפלה
לכד שלא יהרוג אבא
ק ובכד שלא ימלול
ולל וזרק וזה כבודו
להו רב ששת מקמץ
א דמיא אמר להו רב
ואשמעינן לי קלא
אומר אין הורגין את
ש"יוב"ה מתידין וכן

רם רשב"ג אין משדכ
ללמדו אומנות ואין
שמאי טוב"ה מתירין
ק ורפואה קרובה לבא

אין של אנשים דומין להם
זורק. בשבת מולל להמיש
מחייב חטאת הלכך גזרין
צדק שמונה שרצים (למקן)
אז מבשר אדם היא שורפת
ה' נתן: **ו**צ"ה מסירין. דקא
בתנחומים שלא יאטערו: יכו

הרע, אז ר' שמעון מודה שאם הוציא עיקבא (דף טז) תנו רבנן המוציא ריח ריח ורע כל שהוא, ואמר ר' אלעזר לא ריח הקדער על הגר בשביל ש' לא תאחז ויחזק בו וכאי ואמר חושש אני למת לא אשכחן ליה (עיקבא) (עיקבא) אלעזר פליגי דקא אמרין איכא דמתייל א' ה' יודור ר' שמעון היא דאמר מלאכה ש' טלו תישן, אלמא כ' פליגי במתני' כ' ש' שטו עליה ור' יהודה קאמר חייב עליו

ייתכן שיהיה ריח רע והוציאו חייב חטאת, כך ייח רע כל שהוא. ואית לה להא מילתא בשתעייז בסוף הדברים שנאמרו לשם

יב.

פב א מיי' פי"ב מהל'
טומאת אוכלין הלכה
:ח

פג ב מיי פייט מהל' שבת
הלכה זו סמג לאוין סה
עוש"ע או"ח סימן רנב סעיף
:ו

פד ג מיי' שס ופ"ד
מהלכות תפילין הל' יד
סמג עשין כז טור שו"ע
או"ח סימן כח סעיף א'
פה ד מיי' פ"ט מהל' שבת
הלכה כז סמג לאוין סה
טוש"ע או"ח סימן רנב סעיף

פ' ה' מ"י פ"ה מהל' שנת
הלכה יד' סמג' שס'
טוש"ע או"ח סימן ערה
סעיף א':

פז ו מ"י שם הלכה טז
טור שו"ע שם סעיף
יא:

פַּח ז' ח מִי פִי"א מַהֲלִי
שַׁבַּת הַל' ג סָמוּג שֶׁס
טוֹש"ע אִו"ח סִימָן שֶׁטו
סִימָן נ

פז ט מ"י פכ"ד מהל'
שבת הלכה ה סמג שם
טוש"ע או"ח ס' שו סעיף ו
וסמך רפז:

לעזי רש"י
גומיט"א [וומיט"א].
סם הקאה.

מוסף תוספות

א. ואינה פרה ורבה. מוס'
הה"ש. ב. הלבן. מוס'
הה"ש. ג. דעד כאן לא
פליגי רבנן עליה דר'
אליעזר אלא בכינה דאינה
פרה ורבה אבל בפרעוש
דפרה ורבה מודו רבנן

דווייב' מוס' פאלש' א. וואן
 חסד' להרעו או השחורן
 במוטק. נעקסן פאלש' מוס' פאלש'
 ב' יע' ווע' העבט' להויע גדל'
 ו. וירד' חסד' להויע גדל'
 בראש' או השחורן. ועוד.
 א. מוס' פאלש' מען יע' מוס'
 א. גבי' עוברא דילא' מוס'
 א. כלומר.
 מוס' מוסטוט' בדרס' ישינס'
 יוצאנס' בניס'. מוס' פאלש'
 ו. וכן בעט' דבר' כדבר'
 ר' יע' א. מוס' פאלש' פאלש'
 מוס'. ו. און אין' פאלש'
 מוסטעא' חורניא, הוה' חילי' חילי'
 פלורש'. מוס' פאלש'
 א. דא' אפי' פלול' נמי'
 אסר'. מוס' פאלש'
 א. דלא קימא' חסד' שטאטא'
 ווער' מוסקין' או פילח'
 און' חסד' מוס' פאלש'.

רבי נסים גאון

[illegible]